

Επαναστατικές  
μέθοδοι για τον  
καθαρισμό  
της πείνας σας

Αλεξάνδρα Κ\*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ\*

Επαναστατικές μέθοδοι  
για τον καθαρισμό της πισίνας σας

ΘΕΑΤΡΟ



Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία / Θέατρο • Αλεξάνδρα Κ\*,  
*Επαναστατικές μέθοδοι για τον καθαρισμό της πισίνας σας* • Επιμέλεια έκδοσης:  
Ελένη Κεχαγιόγλου • Διορθώσεις: Μαριάνθη Κιουρτσόγλου • Σχεδιασμός  
εξωφύλλου: k2design • Φωτοστοιχειοθεσία: Παναγιώτης Βογιατζάκης  
• Copyright © Εκδόσεις Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και  
Αλεξάνδρα Κ\* (Κατσαρού), 2020 • Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Σοκόλη,  
Αθήνα, 2018 • Νέα έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2020  
• ΚΕΤ Δ178 • ΚΕΠ 423/20 • ISBN 978-960-16-8919-7



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600,  
801.100.2665, FAX: 210.36.50.069 • ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.:  
210.38.31.078 • ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54,  
2310.70.67.15, FAX: 2310.70.63.55 • Web site: <http://www.patakis.gr>  
• e-mail: [info@patakis.gr](mailto:info@patakis.gr), [sales@patakis.gr](mailto:sales@patakis.gr)

*Στην Ηλένια*

## ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ

*Οι Επαναστατικές μέθοδοι για τον καθαρισμό της πισίνας σας γράφτηκαν εξ αφορμής δύο πραγματικών γεγονότων. Το πρώτο, μια ιστορία του '78, αφορά το ανεξάρτητο κράτος του γιατρού Βασίλη Τσιρώνη στο Παλαιό Φάληρο, ιστορία που τελείωσε με τη δολοφονία/ αυτοκτονία του αγωνιστή. Το δεύτερο, μια ιστορία που άρχισε το 2010 για να τελειώσει το 2017, αφορά την πρώτη αποκρατικοποίηση της χώρας στο πλαίσιο των απαιτήσεων του πρώτου μνημονίου. Πρόκειται για την πώληση της περιοχής του Ερημίτη στη Βόρεια Κέρκυρα, ενός μέχρι πρότινος προστατευόμενου οικοσυστήματος που σύντομα θα φιλοξενεί 40.000 τ.μ. ξενοδοχειακών εγκαταστάσεων.*

Ιστορίες άσχετες μεταξύ τους, που όμως αμφότερες εγείρουν τα ίδια ερωτήματα: Πού σταματάει το κράτος και πού αρχίζει ο άνθρωπος; Πού η ιδεολογία και πού η επιβίωση; Τι σημαίνει νόμιμος πολίτης σε μια χώρα που καταπατά τους νόμους της εις βάρος του; Γίνεται ένας επαναστάτης να μην είναι εξίσου φαύλος με το σύστημα που τον ανέθρεψε; Στα πόσα ψέματα γίνεται κανείς λαϊκός ήρωας, και πόσοι πολίτες χρειάζονται για να φτιαχτεί ένα κράτος; Ερωτήματα που στη ρίζα τους έχουν να κάνουν με την πρόσληψη του καθενός μας για τον ρόλο του, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του μέσα σε κάθε σύστημα. Και που, για να απαντηθούν, πρέπει να ανατρέξουμε, ο καθένας ξεχωριστά, στο πρώτο κοινωνικό σύστημα που γνωρίσαμε: την οικογένειά μας.

Έτσι, τα δύο αυτά γεγονότα γίνονται ο καμβάς μιας τρίτης ιστορίας, όχι πραγματικής αλλά σε όλους μας οικείας: αυτήν της ανοριακής ελληνικής οικογένειας. Με τις παθογένειες και τα συμπλέγματα που είχε ανέκα-

θεν αλλά και με τα καινούρια αγκάθια της που ξεφυτρώνουν συνεχώς λόγω της τρέχουσας οικονομικής συγκυρίας: η οικονομική εξάρτηση των παιδιών απ' τους γονείς, ο απογαλακτισμός που δεν έρχεται, οι γονείς της παλιάς Ελλάδας και οι αντιλήψεις τους, τα παιδιά της Ενωμένης Ευρώπης κι οι ψευδαισθήσεις τους. Η παλιά «κακή» γενιά κι η «κακομαθημένη» καινούρια. Πόση κριτική μπορείς να ασκήσεις σ' αυτόν που σε θρέφει; Πόσο κοστολογείς τις θυσίες που έχεις κάνει για τα παιδιά σου; Πόση εξουσία έχεις πάνω σε κάποιον που εξαρτάται από σένα οικονομικά και πόση πάνω σε κάποιον που έχει εναποθέσει στις πλάτες σου όλο το βάρος της ύπαρξής του;

Το έργο δε φιλοδοξεί να δώσει απαντήσεις, ούτε να αποκαταστήσει το δίκαιο κανενός. Όλοι οι ήρωες έχουν δίκιο κι όλοι είναι για σκότωμα. Όλοι είναι σκληροί, κι όλοι υπήρξαν κάποτε παιδάκια.

A.K\*

## ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Μπαμπά μου,

Σου ορκίζομαι στα κόκαλα της γιαγιάς πως το έργο γράφτηκε πριν σου έρθει αυτή η τρελή ιδέα με τα ενοικιαζόμενα. Ο ήρωας δεν είσαι εσύ, κι ας τρέφεις την ίδια αγάπη για το ίδιο μέρος, κι ας μιλάς όπως εκείνος, κι ας έχεις το ίδιο όπλο, κι ας κατέθεσα μαζί με το έργο και μια φωτογραφία σου που παίζεις κιθάρα στις Αγγλιδούλες χίπισσες του '70.

Το έργο το έγραψα γιατί υπήρχε μια παλιά ιστορία που με συγκινούσε χωρίς να καταλαβαίνω γιατί, κι ένα καινούριο συναίσθημα που με ταλαιπωρούσε, χωρίς να ξέρω τι να το



κάνω. Η ιστορία ήταν η ιστορία του γιατρού Βασίλη Τσιρώνη που το '78 κήρυξε το διαμέρισμα του ανεξάρτητο κράτος. Το συναίσθημα –ένα συναίσθημα πολύ διαδεδομένο στους συνομηλίκους μου– ήταν αυτό της «επένδυσης που απέτυχε».

Από μια λάθος σύναψη των νευρώνων μου, αυτά τα δύο έγιναν ξαφνικά λόγια στα στόματα μιας οικογένειας που δειπνούσε με μπεκάτσες (όταν ήρθα το Πάσχα, τσέκαρα την κατάψυξή σου, μπαμπά, ήταν οι ίδιες μπεκάτσες – ποιον προσπαθούν να κοροϊδέψουν;). Μιλούσαν αυτοί μες στο κεφάλι μου, έτρωγαν με το στόμα ανοιχτό, φωνάζαν, βρίζονταν – ουρλιάζαν οι μπεκάτσες σου σε κάθε δαγκωνιά μ' ανθρώπινη λαλίτσα.

Ψέλλισα κάτι κι εγώ, «μη τα πουλιά», «μη τα ζωντανά», κάποια βλακεία. Σκάσαν στα γέλια, και τους κρέμονταν οι φτερούγες απ' το στόμα. Ντράπηκα. Φοβήθηκα μην ανοίξει η μύτη μου απ' την ντροπή μου. Έφερα το δάχτυλο στο ρουθούνι μου, κι είχαν

αρχίσει να μου τρέχουν πούπουλα. Σου ορκίζομαι, μπαμπά, εγώ τα πουλιά ούτε που τα 'χα αγγίξει.

Μη μου θυμώνεις λοιπόν.

Και βάλε μου λεφτά.

Αλεξάνδρα

## Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΝΤΩΝΗΣ Τάδε

ΓΙΟΣ Τάδε

ΚΟΡΗ Τάδε

ΙΦΑ, μια Γερμανίδα φίλη

## Χ Ω Ρ Ο Σ

Μια πισίνα αυθαίρετης βίλας και ο περιβάλλον  
χώρος της.

## Τ Ο Π Ο Σ

Το βορειότερο άκρο του βορειότερου νησιού  
της χώρας.

## Χ Ρ Ο Ν Ο Σ

Σήμερα. Άνοιξη.

## ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

### ΣΚΗΝΗ 1Η

*Άδεια σκηνή. Στο σκοτάδι, ο ΑΝΤΩΝΗΣ μπαίνει σέρνοντας μια σακούλα κι ένα φτυάρι. Όσο διαρκεί η προβολή, ο ΑΝΤΩΝΗΣ ψάχνει με έναν φακό το κατάλληλο σημείο για να ανοίξει τρύπα. Όταν το βρίσκει, αρχίζει να σκάβει κι έπειτα να βγάζει απ' τη σακούλα ένα ένα τα κόκαλα. Τα θάβει στοργικά στο χώμα.*

**Προβολή: ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ, ΠΑΡΑΛΙΑ – ΜΕΡΑ**  
*Ερασιτεχνικό βίντεο. Αύγουστος 2004. Ο ΑΝΤΩΝΗΣ στην παραλία. Μαγικό-βερμούδα*

και σαγιονάρες. Στέκεται πάνω σ' έναν βρά-  
χο και ατενίζει με δέος. Όταν το πλάνο ανοί-  
γει, βλέπουμε ότι έχει πλάτη στη θάλασσα.  
Ατενίζει τη στεριά. Το βίντεο τραβάει η  
ΚΟΡΗ. Ο ΓΙΟΣ βρίσκεται επίσης πίσω από  
την κάμερα και ψιθυρίζει ειρωνικά σχόλια.

ΓΙΟΣ (OFF SCREEN) «Ο Αίγαγρος κοιτάζει κι  
αφουγκράζεται...»\*

ΑΝΤΩΝΗΣ Γράφει;

ΚΟΡΗ (O.S.) Γράφει, γράφει, μίλα!

ΑΝΤΩΝΗΣ Λοιπόν. Καλοκαίρι 1979.

ΚΟΡΗ (O.S.) Εσύ τότε είσαι;

ΑΝΤΩΝΗΣ Λουκουμάκι.

ΓΙΟΣ (O.S.) Είκοσι τρία.

ΑΝΤΩΝΗΣ Δεκαοχτώ δεκαεννιά;

ΓΙΟΣ (O.S.) Είκοσι τρία...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το '79 εδώ ζήτημα να 'χανε πα-  
τήσει πεντακόσοι άνθρωποι, έτσι; Ντόπιοι.

Για να φτάσεις εδώ κάτω, έπρεπε να 'χεις...

---

\* Ανδρέας Εμπειρίκος, «Του Αιγάγρου», *Οκτάνα*, Ίκα-  
ρος, Αθήνα 1980.

(Κίνηση που σημαίνει μεγάλα αρχίδια.)  
Εμάς μας φέρνανε από μικρά... Μέχρι το '92, ο δρόμος έφτανε ως την Ελαιουργία – δεν είχε παρακάτω. Μετά, ζούγκλα. Ζούγκλα, ε; Φίδια. Βατσουνιές. Χαμός. Άμα έφτανες όμως... Άμα έφτανες... Παράδεισος. Ξεχνούσες τ' όνομά σου. Άγρια φύση, ρε παιδί μου, άγρια. Εδέμ. Δέντρα ίσαμε κει πάνω. Φοίνικες. Ελιές. Κυπαρίσσια. Και πουλιά... Της πουτάνας από πουλιά. Κάτι χρώματα, δεν τα 'χεις ξαναδεί. Κάτι κόκκινα, κάτι μπλε. Άγρια. Σου μιλούσε ο Θεός εδώ κάτω, ρε παιδί μου, πώς να σ' το πω; Δεν έβλεπες ανθρώπου πράμα ούτε στο χιλιόμετρο. Απέναντι οι Αλβανοί δεν είχα-νε χτίσει ακόμα ούτε παράγκα. Τίποτα. Αζγκιέ. Οι κατσίκες της νόνας μου τ' ανοί-ξανε το μονοπάτι, που κατεβαίνανε για τ' αρμυρίκια.

ΓΙΟΣ (Ο.Σ.) Καταπάτηση.

ΚΟΡΗ (Ο.Σ.) Σκάσε, φτάνει στις γκόμενες.

ΑΝΤΩΝΗΣ Λοιπόν, άμα έφερνες εδώ ξένη, δε

σε ξεχνούσε, δεκαπέντε πολιτισμοί να περνούσαν από πάνω της, ε; Δεκαπέντε. Ήμασταν κι εμείς τότε όμως... Άλλες εποχές, ε; Όχι έτσι βλαμμένα που είσαστε εσείς σήμερα. Ήμασταν άγριοι εμείς, είχαμε ζωή, το γουστάραμε. Του δίναμε και καταλάβαινε. Το 'χαμε για ντροπή να μας φύγει η τουρίστρια όπως ήρθε... Προσφέραμε έργο, ρε, όχι αστεία. Επίδομα έπρεπε να μας κόβουν. Αλλά γουστάραμε. Τις φέραμε εδώ. Τέρμα Θεού, μες στ' όργιο. Παντρεμένες, καθολικές, παρθένες... Όμορφες, χοντρές, εδώ όλες. Εγγλέζες, Σουηδέζες... Γερμανίδες. Αυτές κι αν ήταν. Μην ακούς αυτές τις βλακείες, πως είναι ψυχρές και τέτοια... Φράου... Καμία σχέση. Ξέραν αυτές, παιδί μου, τι θέλανε. Όχι σαν τις δικές μας. Για μας ερχόντουσαν. Έτοιμες. Τσίτσιδες. Το θέλανε, φαινόταν, φώναζε... Τον παίρνεις τον βράχο; Πάρε τον βράχο. Τον βράχο πάρε. Τον παίρνεις;

(Κοντινό, στο σημείο που οι σαγιονάρες του πατάνε στον βράχο.)

ΑΝΤΩΝΗΣ Λοιπόν, εδώ πάνω, παιδιά μου, σε τούτο τον βράχο... Έπεσε η Ευρώπη.

(Μικρή παύση.)

ΓΙΟΣ (Ο.Σ.) Όλη η Ευρώπη;

ΚΟΡΗ (Ο.Σ.) Μπαμπά, έχει μείνει λίγη.

ΑΝΤΩΝΗΣ Μην ειρωνεύεστε, ρε. Ανόητοι.

Εδώ σας μιλάω για μάχες. Σώμα με σώμα, να πούμε. Δέκα δέκα πέφτανε. Βατερλό. Άλωσις. Υγρά πυρ. Και λέγαν κι ευχαριστώ. Τις αγαπούσαμε όμως, ε; Κιθάρα, φωτίτσα, φεγγαράδα, ωραία πράγματα. Ποίηση. Στα γρήγορα, αλλά τις αγαπούσαμε. Κι οι ξένες τα εκτιμάνε αυτά, ε; Ελεύθερες, παιδί μου. Πέρασαμε καλά, σου λέει; Ευχαριστώ. Μέχρις εκεί. Εκτιμάνε. Ακόμα μας στέλνουνε κάρτες – ολωνών. Μέχρι και του θείου σας του Τάκη, που την είχε μιτσή τόση δα κούτσικη. Χριστούγεννα



Πάσχα, κάρτες. Μας εύχονται κι οι άντρες τους και τα παιδιά τους. Το ξέρεις που εμένα μου εύχεται ο Ρόθτσιλντ; Κάθε χρόνο. «Η οικογένεια Ρόθτσιλντ σας εύχεται χαρούμενα Χριστούγεννα». Και φωτογραφία φάτσα κάρτα στο δέντρο τους. Ένα δέντρο θεόρατο, ε; Να. Πρώτα την είχα γω τη Λουίζα, τώρα την έχει ο Ρόθτσιλντ. Τώρα έχει γίνει τόση βέβαια – ούτε να μου το δει. Αλλά θυμάται η Λουίζα. Η Λουίζα εκτίμησε. Και πόσες άλλες, ε; Έμιλυ. Καταρίνα. Μπερναντέτ! Σπουδαία περίπτωση. Νοσηλεύτρια. Έπινε όσο όλοι μας μαζί. Καταβόθρα. Ήτανε κάπως... ελευθέρων ηθών, ρε παιδί μου. Καλό κορίτσι, γλυκό. Αλλά έβραζε.

ΚΟΡΗ (Ο.Σ.) Αυτή είναι που την πήρατε όλοι;  
ΑΝΤΩΝΗΣ Εντάξει, ήτανε λίγο πουταναριό...  
Ωραία μαλλιά όμως. Καταρράχτες. Έτσι ξανθιά... Μέχρι τα μπούτια της φτάνανε.  
Μπερναντέτ. Ένας Θεός ξέρει πού να 'ναι τώρα. Θα 'χει κάνει οχτώ παιδιά και θα

’χει φάει τα τρία. Τρελή. Κάθε χρόνο ερχότανε αυτή, μέχρι το ’86. Ωραία περνούσαμε.

ΚΟΡΗ (O.S.) ’Οοοου.

ΓΙΟΣ (O.S.) Το ’86 είχα γεννηθεί.

ΑΝΤΩΝΗΣ Κι η Μπερναντέτ στον βράχο. Μέχρι το ’86. Κι η μάνα σας, μη νομίζετε...

ΚΟΡΗ (O.S.) Εντάξει, μπαμπά, αρκετά.

ΑΝΤΩΝΗΣ Τώρα δε σ’ τα λέω για να το παίξω, ας πούμε... Ξέρεις. Καμπόσος. Για το τι είναι αυτό το μέρος σου τα λέω, που μου το φτύνετε έτσι ελαφρά τη καρδιά. Τι ζήσαμε εμείς εδώ πέρα, αυτό σου λέω. Έχουμε την ιστορία μας εμείς εδώ, γι’ αυτό επιμένω. Δικό μας είναι, δικό του είμαστε. Όλη μας η ζωή από κείνη την άκρη ίσαμε την άλλη. Αυτό όλο κι όλο. Πράσινο-μπλε, πράσινο-μπλε. Ψάρια αποδώ, πουλιά αποκεί. Στη μέση εμείς. Εδώ είμαστε, αποδώ, μέσα δω. Ντροπή είναι. Όλοι οι άλλοι κάτι φτιάξανε τριγύρω – φέρνουνε τα παιδιά τους, φέρνουνε φίλους, έχουνε ένα κεραμίδι, μια πέτρα

δική τους. Ο Αντώνης, ας πούμε, που 'ταν αρχηγός εδώ πέρα, δε θα 'χει τίποτα; Θα πρέπει να γυρίζει το βράδυ στην πόλη;

ΓΙΟΣ (O.S.) Σαράντα χιλιόμετρα είναι η πόλη, μπαμπά.

ΑΝΤΩΝΗΣ Δεν είναι τα σαράντα χιλιόμετρα, ρε βλάκα. Οι ρίζες είναι. Οι δικές μας οι ρίζες είναι. Το χρωστάμε, πώς να το πω; Του το χρωστάμε τούτου του μέρους.

ΓΙΟΣ (O.S.) Να το χτίσουμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ Να του ρίξουμε άγκυρα.

ΚΟΡΗ (O.S.) Του ρίχνεις και με το φουσκωτό.

ΑΝΤΩΝΗΣ Δεν τ' αγαπάτε, ρε, το μέρος; Δεν το πονάτε; Δε θέλετε να 'χετε ένα σπίτι εδώ πέρα, έτσι μεγάλο, να 'ρχεστε σε λίγα χρόνια με τις παρέες σας, τις οικογένειές σας ν' αράζουμε όλοι μαζί... Πισίνα; Μικρά κάνατε κρα για πισίνα.

ΚΟΡΗ (O.S.) Θα 'χει πισίνα; Εγώ ψήνομαι για πισίνα.

ΑΝΤΩΝΗΣ Ε, τι, χωρίς πισίνα δεν το παίρνουν οι ξένοι.

ΚΟΡΗ (Ο.Σ.) Ποιοι ξένοι;

ΓΙΟΣ (Ο.Σ.) Δεν είπες, θ' αράζουμε όλοι μαζί;  
Εγώ ενθουσιάστηκα.

ΑΝΤΩΝΗΣ Επένδυση είναι, βρε μπούφοι. Αυτό το σπίτι θα σας ταΐζει κάποτε. Βίλα. Λουξ. Ένα χιλιάρικο τη μέρα θα καθαρίζετε από τους ξένους. Κι όταν δεν το νοικιάζετε, δικό σας. Ούτε αγωνίες τι θα κάνετε στη ζωή σας ούτε τίποτα. Εγώ χτίζω, εσείς αράζετε. Σε δυο χρόνια το 'χετε βγάλει το δάνειο.

ΓΙΟΣ (Ο.Σ.) Πάω να βουτήξω εγώ, καλή αποπληρωμή.

ΑΝΤΩΝΗΣ Τι κάνει αυτός, πού πάει, έφυγε;  
Του φτιάχνω τη ζωή του μαλάκα.

ΓΙΟΣ (Ο.Σ.) Μη με λες μαλάκα, γαμώτο, λίγη ευγένεια...

ΑΝΤΩΝΗΣ Τι ευγένεια και μαλακίες, μωρέ Άρη, ξένοι είμαστε; Οικογένεια είμαστε. Άκου ευγένεια – μεταξύ μας. Είναι αδερφή;

(Παύση. Η ΚΟΡΗ δεν απαντά. Ο ΑΝΤΩΝΗΣ χαμογελάει αμήχανα.)

ΑΝΤΩΝΗΣ Ρε; Τον παίρνεις, ρε; (Ο ΑΝΤΩΝΗΣ γελάει μόνος του.) Τον βλάκα. Ευγένεια. Θυμάσαι μικρός κάτι πλάκες που 'κανε; Που τον είχα πετάξει από δω γιατί σκιαζότανε να κάνει βουτιά, κι έκανε το βλαμμένο πως πνιγόταν; Τι διάολος... Να, κατάλαβες; Γι' αυτό εγώ θέλω μια πέτρα εδώ. Γιατί εδώ γίναν όλα... Εδώ γίναμε. Κι εγώ, κι εσείς, και όλα. Τράβα τώρα μία τα δέντρα εδώ μπροστά – τράβα μία καλή, γιατί δε θα τα ξαναδείς.

(Στο πλάνο, μόνο δέντρα. Τέλος προβολής. Στο μεταξύ, στη σκηνή, ο ΑΝΤΩΝΗΣ έχει θάψει όλα τα κόκαλα. Τώρα ρίχνει χώμα κι από πάνω φυτεύει μια μικρή ελιά. Παράλληλα, ρουφάει τις μύξες του. Είναι συγκινημένος.)

ΑΝΤΩΝΗΣ Εντάξει τώρα; Φχαριστήθηκες;... Τι ήθελες;... Στην παραλία πάνω δε γινόταν... Γιατί άμα περνούσε το Λιμενικό, θα

γενόμενα ρεντίκολο... Σ' όλους. Στο χωριό ολόκληρο. Στη Λένα, στα παιδιά... 'Όχι, δεν το 'πα, δεν της το 'πα. Ντράπηκα... Που έσκαψα στη ζούλα ντράπηκα... Σου αξίζει, 'ντάξει; Σου αξίζει. Τέλος... 'Όχι, δεν ντρέπομαι για τη μάνα μου! (Παύση. Κοιτάζει πέρα τη θάλασσα.) Αποδώ πέρα, πάντως, θα 'χεις... μια χαρά. Θα κάνεις λίγη υπομονή για να φουντώσει κι η ελιά... Μια χαρά... Ωραίος ίσκιος... Μια χαρά. Μια χαρά θάλασσα θα βλέπεις. Θυμάσαι το σκοινί που μ' έδενες; «Αντωνάκη! 'Ισαμ' εκεί που πατάς!» «Ναι, μαμά». «Αντωνάκη! 'Όχι πέρα από τον βράχο!» «Ναι, μαμά». «Αντωνάκη! Διάολος μέσα σου, μαλάκα!» «Βρε μαμά...» «Να χέσω εσένα και τον πούστη τον πατέρα σου που σ' άφησε δω χάμω να μου φας τη ζωή αντί να σε πάρει στο καράβι να βγάζεις κάνα φράγκο!» «Τα γράμματα, Μάρω μου, είναι πιο σημαντικά από τα λεφτά». «Αντωνάκη, άμα πας στην Τασία για τσιγάρα του

πατέρα σου, μην τση δώκεις όβολα, να τση πεις ένα ποίμα». «Το παιδί, Μάρω, θα σπουδάσει». «Τούτο το παιδί; Ο Αντωνάκης;» «Μάνα, θα με δεις μια μέρα και θα τρίβεις τα μάτια σου. Όλο τούτο θα 'ναι δικό μου. Όλο του Αντωνάκη. Ο Ερημίτης όλος, ίσαμε κάτω τη θάλασσα. Και ξέρεις τι θα κάμω τότε, μάνα; Θα σε δέσω με τούτο το σκοινί από την ελιά να γυρίζεις γύρω γύρω, γύρω γύρω, γύρω γύρω σαν το σκυλί, μέχρι ν' ανοίξει τρύπα από το γύρω γύρω και να πέσεις μέσα. Στρίγκλα»... Σ' το 'πα το άλλο με τον Άγγλο;... Δε σ' το 'πα. Φοβερή ιστορία. Είμαστε εδώ, που λες, με τα παιδιά. Πέρυσι. Μεσημέρι. Ήσυχα. Ήσυχία. Κι ακούμε κάτι να κουτροβαλάει δω την πλαγιά. Με κοιτάνε τα παιδιά, με κοιτάει η Λένα, «καμιά αλεπού» λέω «θα 'ναι». Αλλά αρπάζω και το φαροντούφεκο καλού κακού. Και τι λες βγαίνει μέσα από τις βατσουνιές; Ο Άγγλος. Άγγλος Άγγλος. Λόβλης. Ένας Άγγλος, μάνα,

σαν μπαρμπούνη τηγανητό –δυο μέτρα ήτανε–, τον είχε ψήσει ο ήλιος ζωντανό. Και να 'ναι τα πόδια του μες στο αίμα από τ' αγκάθια. Πήγε και κατέβηκε από τον λόγγο ο βλάκας, ούτε μονοπάτι είδε ούτε τίποτα. Πού βρέθηκε δω πέρα, ένας Θεός... Μας χαιρετάει το λοιπόν, και κάθεται σαν λόρδος μες στη μέση και κοιτάει γύρω την παραλία. Κάτι μάτια, μάνα, λες κι έβλεπε τον Αϊ-Σπυρίδωνα να κάνει θάμα. «Νάις;» του λέω. «Ουόου» μου λέει. Δηλαδή, του άρεσε. Και «χάου ματς;» μου λέει. (Μικρή παύση.) Ποιο «χάου ματς;» του λέω. «Δις» μου λέει. (Παύση.) «Δεν είναι δις για πούλημα» του λέω. «Άιβ γκοτ μάνι» μου λέει. Να τα χείρεσαι, του λέω, αυτό δεν πουλιέται με καμία κυβέρνηση, του λέω, νο γκόβερμεντ, νο Παναγία. «Γιες, μπατ γουάι;» μου λέει. Τι γουάι, μωρέ Άγγλε, τι γουάι, γαμώτο μου. «Μπικόζ. Μπικόζ δις ιζ...», η ζωή μας είναι δις. Σπείραμε τα παιδιά μας εμείς εδώ. Φάγαμε



ξύλο από τη μάνα μας. «Δις» του λέω «ιζ  
λάιφ. Γιου μπάι λάιφ;» Του πέσαν τα μού-  
τρα. Και γύρνα από το μονοπάτι, του κά-  
νω στο τέλος... Ναι, μάνα. Μην ανησυχείς.  
Τώρα θα του 'λεγα «Τη βλέπεις την ελιά;  
Τη λένε Μάρω. Αυτή με φύτρωσε δω πέ-  
ρα» – αυτό θα του 'λεγα. Με φύτρωσες. Κι  
ας έκανε να πειράξει ένα φυλλαράκι. Ένα.